

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Εστω καθυστερημένα θέλω ν' ασχοληθώ με την ημέρα της Αυστραλίας. Δεν το μπορώ, βρε Γιώργο μου, το δεύτερη Πατρίδα, μία είναι η μάνα και δέχομαι το μάνα και ψυχομάνα. Είμαι πολίτης και υπήκοος τούτης της χώρας και το χαίρομαι και έχω ζήσει τα πιο πολλά μου χρόνια εδώ. Και νιώθω άνετα και ευχαριστημένος. Κι ακόμα, δίπλα στην καταδίκη της έννοιας αποικιοκρατία και την απέχθεια της εκμετάλλευσης των αδυνάτων, νιώθω κάτι σαν σεβασμό κι εκτίμηση για τους πρωτοπόρους που ημέρεψαν τούτη τη άβολη γη.

Και στα γιορτάσια για την άφιξη των πρώτων εποίκων αναλογίζομαι τις συνθήκες του πολύμηνου ταξιδιού και τις συνθήκες, τις αντιξοότητες που αντιμετώπισαν στην εγκατάσταση, στη δημιουργία των πρώτων οικισμών. Τα πλοία κάτι σαν μεγάλα καΐκια και με πανιά κι από το γύρο της Αφρικής.

Και δεν ήρθαν μόνο κατάδικοι που δεν ήταν όλοι εγκληματίες ήρθαν και υπάλληλοι, αστυνομικοί και έποικοι να εγκατασταθούν μόνιμα. Ο νομπελίστας Αυστραλός, Πάτρικ Χουάιτ, περιγράφει τόσο παραστατικά τις πρώτες κοινωνίες. Κι όχι μόνο τις συνθήκες, αλλά και τις ψυχολογικές καταστάσεις. Και δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς πόσο πρωτόγονα πρέπει να ήταν όλα και πόσο δύσκολα. Και η διοίκηση αυστηρή και τα απαιτούμενα από κουτάλι και πηρούνι μέχρι ρούχα και κρεβάτι, να έρθουν με άλλες αποστολές.

Και οι κατάδικοι, άλλες μαύρες σελίδες, καθώς και οι γηγενείς, που δεν ήταν λίγοι κι ήταν εύκολη η γενοκτονία, γιατί δεν ήταν άγριοι, δεν ήταν πολεμιστές. Είπαν τη χώρα ακατοίκητη, γιατί έτσι συνέφερε. Το μόνο δικαιολογικό, δεν βρήκαν ένα χτίριο, ούτε μια καλύβα, ούτε μεταφορικό.

Παράξενη κατάσταση, σαν φιλοσοφική άρνηση των υλικών αγαθών, ενώ είχαν και θρησκεία και νόμους ηθικής και κοινωνικής συμπεριφοράς. Σαν να το έγραψε γι αυτούς ο Παλαμάς εκείνο το «...στο μεγάλο αφεντοπάλατο της πλάσης μια μονάχη μας σκεπή, ο ουρανός».

Μαύρη σελίδα και για τους γηγενείς η συμπεριφορά και η μεταχείριση από τους λευκούς. Μένει να σκεφτούμε την εξέλιξη και μορφή της σημερινής Αυστραλίας. Σκέφτομαι όμως πολύ τους πρωτοπόρους, τους πρώτους εκείνους παλιούς μετανάστες και τις συνθήκες διαβίωσης. Καί, αν νιώθουμε άβολο και αναδρομικό το λυχνάρι και την λάμπα της γιαγιάς, πόσο πιο δύσκολη θα ήταν η ζωή των πρώτων κατοίκων της Αυστραλίας. Αυτά σκέφτομαι και την κακομεταχείριση των ντόπιων για χρόνια και χρόνια. Ας ευχηθούμε πρόοδο και ειρήνη στην Αυστραλία κι ας ελπίζουμε σε ένα αύριο καλύτερο.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ

Κι ήρθε η αναγνώριση και σκούπισε το δάκρυ κι αναίτιοι οι σημερινοί το κάνανε συγγνώμη και χειραψία φιλική. Κι απολογήθηκαν αυτοί

για άλλων αδικίες. Άλλοι καιροί άλλες αρχές, κι άλλοι οι καιροί εκείνοι που φέραν τις γαλέρες της κατάκτησης και της δημιουργίας.

Κι ημέρεψαν την άγρια γη την έκαναν πατρίδα. Κι έχτισαν χώρα ζηλευτή στην απλωσιά του κόσμου.
Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
Το πρόβλημα με την Ημέρα της Αυστραλίας είναι πως πανηγυρίζουμε μια μαύρη επέτειο για τους πρώτους κατοίκους της και μια ακόμη κατάκτηση των αποικιοκρατών. Αντί να γιορτάζουμε την ανεξαρτησία αυτής της αποικίας από το Ηνωμένο Βασίλειο την 1η Ιανουαρίου 1901. Ούτε οι Αβορίγινες αμφισβητούν την ανάπτυξη αυτής της ηπείρου από τους λευκούς, αλλά δεν είναι δυνατόν να ξεχάσουν τα φριχτά εγκλήματα εναντίον των προγόνων τους. Αγαπώ αυτή τη χώρα και πανηγυρίζω τις πολλές επιτυχίες της στις επιστήμες, στα Γράμματα και τις Τέχνες, τον ηρωισμό των παιδιών της στα πεδία των μαχών, την εφευρετικότητα τού

λαού της. Στην οικογένειά μου έχω δύο παιδιά «Αυστραλούς» και τέσσερα εγγόνια, αλλά σέβομαι τον πόνο των Αβοριγίνων που ακόμη υποφέρουν, όχι μόνο επειδή έχασαν τη γη τους, μα προπαντός επειδή έχασαν την ταυτότητά τους.

Τουλάχιστον, αν οι έποικοι είχαν την πρόνοια να υπογράψουν μια Συνθήκη με τους Αβορίγινες, όπως στη Νέα Ζηλανδία, τον Καναδά και αλλού, ίσως να είχε αποφευχθεί η τραγωδία που συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Δυσκολεύομαι πολύ να πανηγυρίσω την εισβολή στην Αυστραλία, γιατί οι πρώτοι λευκοί κάτοικοί της δεν το έκαναν από καλωσύνη ή γενναιοδωρία, αφού ούτε να φανταστούν μπορούσαν την εξέλιξη της αποικίας τους. Και θα πρέπει να στενοχωρηθώ αν ταλαιπωρήθηκαν μέχρι να εδραιωθούν; Ήταν δική τους επιλογή, ή μάλλον της χώρας τους να μετοικήσουν στον πεινό της γης, όπως θά 'λεγε ο Πολ Κίτινγκ.

Ακόμη και όσοι από τους μετανάστες παραπονούνταν για τις συνθήκες διαβίωσης που βρήκαν, κανείς δεν τους έφερε με το ζόρι και αν δεν τους άρεσε ας επέστρεφαν στις πατρίδες τους. Πολλοί το έκαναν και μπράβο τους, μπράβο και σ' εμάς που αντέξαμε τη διαφορετικότητα επειδή μπορέσαμε να δημιουργήσουμε έναν ελληνικό μικρόκοσμο που ανακούφισε την μαρτυρική νοσταλγία για την μάνα Ελλάδα.

Οι Αμπορίτζινες, πού θα πήγαιναν για να γλιτώσουν από τον βίαιο κατακτητή, αφού ούτε μέσα στη χώρα τους δεν μπορούσαν να περπατήσουν;

Γι' αυτό λέω, ας μην ανοίγουμε παλιές πληγές με πανηγύρια για την εισβολή στις 26 Ιανουαρίου, αφού μπορούμε να πανηγυρίσουμε τόσα πολλά επιτεύγματα της δεύτερης πατρίδας μας και με τη δική μας συμμετοχή;